

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 18 Ἰουλίου 1955 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 212— Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ ἄμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ σημαντικὸν γεγονὸς ἡ προσέλευσις τῶν δύο καθολικῶν ἐπισκόπων, τῶν Κατάνης Κλήμεντος Ἀλφιο Σγκροῦ Μαριέζε καὶ Φλωρεντίας Ἐφραίμ Μάνοζο Φοῦζι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Εἶναι μία νίκη λαμπρά, ἀποδεικνύουσα τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ, τὸ ὁποῖον μὲ ἐνθουσιασμὸν χαιρετίζομεν μᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ διατυπώσωμεν ὠρισμένας σκέψεις ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπέφερε αὕτη, ἐὰν οἱ «ἐκπροσωποῦντες» τὴν Ὁρθοδοξίαν ἦσαν περισσότερον... Ὁρθόδοξοι καὶ περισσότερον ἠνωμένοι.

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα δογματικὸν σχῆμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία· εἶναι σύστημα ζωῆς ἐκκλησιαστικῆς, κοινωνικῆς, προσωπικῆς, ἀναπτυχθὲν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας στηριχθὲν ἐξ ὁλοκλήρου ἐπὶ τοῦ γραμματος καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Εἶναι αὕτη αὕτη, ἡ νέα ἐν χριστῷ ζωὴ, τὴν ὁποῖαν ἔσθ' ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ἐδικαιώθη ἐκ τῆς πίστεως καὶ ἔχει εἰρήνην πρὸς τὸν Θεόν. Ὑπέρτατον κριτήριον τοῦ κύρους τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι οἱ δικὰ πρώτοι αἰῶνες τῆς ἠνωμένης Ἐκκλησίας. Ἡ ἠνωμένη Ἐκκλησία (Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ) ἐκπροσωποῦσα τὸν συμπαγῆ ὄγκον τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ὁλοκλήρου τῆς τότε ὑψηλίου, προσεδιόρισε καὶ περιεχάραξε εἰς τὰς τοπικὰς καὶ οἰκουμενικὰς συνόδους τὰ ὅρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐντὸς δὲ τῶν ὁρίων αὐτῶν ἡ Ὁρθόδοξος συνείδησις τοῦ ἀνωμένου πλήθους ἀνέπτυξε καὶ διεμόρφωσε εἰς σχήματα, σύμβολα, παραδόσεις, ἥθη καὶ ἔθιμα τὴν ὁρθόδοξον ζωὴν, ἥτις ὡς καθαρὸν δξυγόνον καθαίρει καὶ ἀνακαίνίζει τὰ ἄτομα καὶ τὰς κοινωνίας ποὺ δέχονται νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ἄρουν τὸν ἐλαφρὸν Αὐτοῦ ζυγόν. Συγχρόνως δὲ ἡ ὁρθόδοξος αὕτη συνείδησις ἀπέβη ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς περιοχῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν ἐπέτρεψεν οὐδεμίαν παραχάραξιν ἢ ἀλλοίωσιν τοῦ πνεύματος αὐτῆς.

Εἶναι λοιπὸν ἐπόμενον μία τοιαύτη δύναμις νὰ ἀκτινοβολῇ μεγαλεῖον εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς νὰ καὶ ἐφελκύνῃ τὸν σεβασμὸν τούτων. Καὶ ὅπως ὅλα σχεδὸν τὰ δημιουργήματα στρέφονται πρὸς τὸν ἥλιον, διὰ νὰ δεχθοῦν τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ θαλπωρὴν, οὕτω καὶ ὅλαι αἱ ψυχαὶ προσέρχονται πρὸς τὴν ὁρθόδοξον διαισθανόμεναι οὐχὶ μόνον τὸ ἄφθαστον καὶ ἀνυπέρβλητον αὐτῆς κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὴν οὐρανίαν αὐτῆς δύναμιν!

Καὶ ἡ δύναμις αὕτη, ἀνωτέρα συμφερόντων, ἐνώσεων δημιουργηθεισῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ καταστάσεων ἀσφαλῶς θὰ εἶχε ἐπιβληθῇ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε κατακρημνίσῃ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τοῦ Βατικανοῦ, θὰ εἶχε ἐκμηδενίσῃ τὰς δοκίμοφίας τῶν Ἀγγλικανῶν, θὰ εἶχε ἀχρηστεύσῃ τὴν ὕλικὴν δύναμιν καὶ τὸν χρηματικὸν πλοῦτον τῶν ποιικλωνύμων ἐξ Ἀμερικῆς διαμαρτυρομένων «ἐραποστόλων» καὶ θὰ ἐπιστεύετο ὡς ἡ μόνη σώζουσα ἀλήθεια, ἐὰν οἱ «ἐκπρόσωποι» τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἦσαν πλαδαροὶ τινὲς χυλοὶ καὶ ἄνευ ὁρθοστατησάντος σκελετοῦ (γραμμῆς τοῦτέστιν σταθερᾶς καὶ συνεποῦς) ὀκτάποδες!

Θέλετε μερικὰς ἀποδείξεις; Ἡ ἔλλειψις ἐσωτερικῆς συνοχῆς καὶ αὐστηροῦ συγκεντρωτισμοῦ μετὰ τῶν ἐπὶ μέρους ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀδιάφοροι μετὰ τῶν, στερούμεναι κοινῆς κατευθύνσεως, κοινοῦ προγράμματος

Οἱ ἡγέται τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἶναι περισσότερον πρίγκιπες μὲ κοσμικωτάτην συμπεριφορὰν καὶ ὀλιγώτερον ἐπίσκοποι μὲ ἀσκητικὸν τρόπον. Θὰ ἴδῃτε ἐπισκόπους καὶ πατριάρχας νὰ «ποζάρουν» πλησίον τυχοδιωκτικῶν ἢ ἡθοποιῶν, ὡς νὰ ἦσαν κοσμικοὶ ἄνθρωποι!!

Ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ἀκόμη εἶναι καὶ ἡ Ὁρθόδοξία τῶν «ὁρθόδοξων» ἡγετῶν. Ὅταν ὑπάρχουν

πατριάρχαι ὁμιλοῦντες περὶ Ἰησῆς (ἰσ)ίας δλων τῶν θεη-
σκειῶν, ὅταν ὑπάρχουν θαυμασται καὶ λάτρες τοῦ
προτεσταντικῆς πνεύματος καὶ ὡς κυρία ἀπολεί-
χοντα τοὺς κυρίους παρακάθηνται, «ἐν βουλῇ ἀσε-
βῶν» κατὰ τὰ συνέδρια τοῦ Ἐβανστον κτλ., δυνά-
μεθα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ Ὁρθοδοξίας τῶν «ὀρθοδό-
ξων» ἡγετῶν;

Τὸ βαρύτερον ὅμως κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγ-
κλημα εἶναι ἡ περιφρόνησις τῶν παραδόσεων καὶ
τῶν κανόνων. Αἱ παραδόσεις δὲ καὶ οἱ κανόνες εἶ-
ναι τὰ λεπτότατα νημάτια τὰ ὅποια τροφοδοτοῦν
μὲ αἷμα ζωογόνον τὸ παρὸν ἀπὸ τὰς ἀστειρευτοῦς
πηγὰς τοῦ παρελθόντος ἀντλοῦντα· εἶναι οἱ ἀκατά-
λυτοι σύνδεσμοι, ποὺ συνέχουν ἱστορικῶς τὴν Ὁρ-
θοδοξίαν, ὥστε αὕτη νὰ ζῇ διὰ μέσου τῶν αἰώνων·
εἶναι οἱ χρυσοὶ κρίκοι μίας πανισχύρου ἀλυσίδος
ποὺ συγκρατεῖ τὴν εὐπλοὺν ὁλκάδα τῆς Ἐκκλησίας
καὶ ἀπ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ἀγκυρα τῆς ἐλπίδος τῆς σω-
τηρίας μας. «Παραδόσεις τώρα θὰ κυττάζουμε;»
σοῦ ὁμιλοῦν μὲ μίαν ἀποστρεφὴν ἀποδοκιμασίας οἱ
μοντερνίζοντες θεματοφύλακες! Οἱ Κανόνες; ἀπηρ-
χαιωμένοι! διδάσκουν τὰ «χριστιανικά» περιοδικά!
Καὶ τοὺς κανόνες αὐτοὺς ἀναγράφουν ἐπὶ τοῦ πέλ-
ματος τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων των «Ὁρθόδοξοι»
Ἀρχιερεῖς! «Θεολόγοι» Καθηγηταί! «χριστιανικοὶ»
Σύλλογοι!

Οἱ οὕτω λοιπὸν ἀποδεδειγμένως σκεπτόμενοι
καὶ ἐνεργοῦντες εἶναι Ὁρθόδοξοι ἡγέται ἢ ἐπαγγελ-
ματῖαι ἡθοποιοί;

Δύναμις ἡ Ὁρθοδοξία! Δύναμις ὅμως χωρὶς
μεταδοτικούς ἀγωγούς καὶ διὰ τοῦτο ἀνεκμετάλλευ-
τος καὶ στατική. Ὁ μόνος ἀξιόλογος ἀγωγὸς ἡ ἀδιά-
φθορος συνειδήσις τοῦ λαϊκοῦ πληρώματος. Αὕτη
ὑπὲρ τὰς ἀρχιερατικὰς μίτρας καὶ ἐγκόλπια ἱσταμένη
καὶ ὑπὲρ τὰς στέγας τῶν φατριαζόντων «θερησκευ-
τικῶν» σωματείων ἐνδρικομένη θαυματουργεῖ πάντοτε

Μέρος τοῦ λαϊκοῦ αὐτοῦ πληρώματος εἴμεθα καὶ
ἡμεῖς. Ἐχομεν τὴν συνειδήσιν τοῦ ἀγωνιστοῦ, δια-
μορφθεῖσαν οὐχὶ ἐξ' ἐνὸς αἰσθήματος αὐταρεσκίας,
ἀλλὰ ἐκ τῶν πραγμάτων. Ἄς μᾶς ἀρνοῦνται οἰον-
δήποτε τίτλον, ἄς μᾶς πολεμοῦν, ἄς μᾶς ἀπαγο-
ρεύουν τὴν ἀσκήσιν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων. Καν-
χόμεθα εἰς τὰς θλίψεις καὶ τοὺς διωγμούς, διότι
ἐνδυναμούμεθα ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

* *

Χαιρετίζομεν τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν Μεγάλην
Ποίμνην τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν δύο καθολικῶν ἐπι-
σκοπῶν. Ἐπαινῶμεν τὴν ἀγαθὴν των συνειδήσιν,
δαισθανθεῖσαν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας· φο-
βούμεθα ὅμως μήπως εἰσχωροῦντες βαθύτερον ἀπο-
γοητευθῶσιν ἐκ τῆς...δόξου «Ὁρθοδοξίας» τῶν «Ὁρ-
θοδόξων» ἡγετῶν τῆς σημερινῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας.

Πόσα θαύματα θὰ ἔκανε ἡ Ὁρθοδοξία;

Ἄς τὸ προσέξουν ἔστω καὶ τώρα οἱ ὑπεύθυνοι
οἰακοστρόφοι τῆς Μεγάλης κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλη-
σίας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οὐδὲν ἄλλο εἶδος λόγου ἵσως δὲν εἶναι παρα-
στατικώτερον καὶ ζωντανώτερον ἀπὸ τὸν λόγον ποὺ
κινεῖται καὶ σχηματίζεται μὲ εἰκόνας. Διότι αἱ εἰ-
κόνας εἶναι αἱ πρῶται καὶ θεμελιακαὶ παραστάσεις
τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ συνειδήσεως, αἱ παρα-
στάσεις ποὺ εἰσέρχονται εἰς τὴν ψυχὴν ἀβιάστως
καὶ φυσικῶς, ὅσον ἀβιάστως καὶ φυσικῶς παρατη-
ροῦμεν ἐν ἡλιοβασιλευμα μίαν ἀγροτικήσκηνην π.χ.
τοῦ θερισμοῦ, ἢ ἐν ἄλλο καθημερινῷ γεγονόσι. Καὶ
ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξεν ὁ μέγας καρδιογενώστης καὶ
ἀντιλήπτωρ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ποὺ ἠθέλησε
νὰ σπεῖρη βαθέως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τὸ
κῆρυγμά του, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ χρησιμο-
ποιήσῃ τὰ πιὸ ἐπαγωγὰ, ἀλλὰ καὶ ἐκφραστικώτε-
ρα μέσα εἰς τὸ κῆρυγμα τῆς θερησκείας του.

Ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ ἀγνοήσῃ τὸ εἶδος αὐ-
τὸ τοῦ λόγου, τὴν παραβολήν, εἰὰ τῆς ὁποίας κα-
τῶρθανε νὰ συμβιβάζῃ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἰδεῶν
του μὲ τὴν ἀπλότητα τῶν ἀγραμμάτων χωρικῶν
καὶ ψαρῶδων; Ὁχι. Ὁ Ἰησοῦς ἐχρησιμοποίησεν
τόσον πολὺ τὸ εἶδος αὐτό, καὶ ἐχειρίσθη τὰ θέμα-
τά του μὲ τόσην δεξιότητι, ὥστε δικαίως νὰ θε-
ωρητῇ ὁ θεμελιώτης καὶ ἀπαράμιλλος καλλιτέχνης
τοῦ εἶδους. Εἰς τὴν προχριστιανικὴν ἐποχὴν τὸ εἶ-
δος αὐτὸ σχεδὸν δὲν ὑπῆρχε, καὶ λέμε σχεδὸν διότι
αἱ ταλμουδικαὶ παραβολαὶ ποὺ μᾶς διεσώθησαν ὑ-
στεροῦν εἰς φυσικότητα καὶ παραστατικότητα ἐμ-
πρὸς εἰς τὰς εὐαγγελικὰς ὥστε νὰ ὁμοιάζουν μὲ
«χονδροκοπιὰς» ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρασις. Ἀλλὰ
καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν συγγραφὴν τῶν εὐαγγελίων κα-
νεῖς δὲν κατῶρθωσε νὰ χειρισθῇ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ
λόγου μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εὐστοχίαν μετ'
ἧς τὸ ἐχρησιμοποίησεν ὁ Κύριος.

Διότι τὸ μυστικὸν δὲν ἔγκειται ἁπλῶς εἰς τὸ
νὰ ἐκφράσῃ μίαν ἰδέαν χρησιμοποιοῦν μίαν εἰκόνα,
ἀλλὰ εἰς τὸ πῶς θὰ τοποθετήσῃ τὴν μίαν λέξιν δι-
πλα εἰς τὴν ἄλλην τὴν πρῶτην πρότασιν εἰς τὴν
δευτέραν καὶ τὴν μία ὁλοκληρωμένην εἰκόνα εἰς ἀ-
πόλυτον ἁρμονίαν μὲ τὴν ἄλλην. Αἱ παραβολαὶ ὁ-
μοιάζουν μὲ ψηφιδωτά. Ἡ κάθε μία εἶναι ἐν καλ-
λιτέχνῃ μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτο.

Μέσα εἰς τὰ Εὐαγγέλια ἀναφέρονται περισσό-
τεροι ἀπὸ 70 παραβολαί. Καὶ ἂν σκεφθῇ κανεῖς
ὅτι τὸ κῆρυγμα τοῦ Ἰησοῦ οὔτε ἀμέσως κατεγράφη
οὔτε ὁλόκληρο μᾶς παρεδόθη ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελι-
στάς (1) θὰ ἐννοήσῃ πολὺ καλῶς πόσα ἄλλα ἀρι-
στοτεχνήματα λόγου τοῦ Κυρίου ἐχάθησαν. Ἡ τε-
λευταία λέξις ὅμως εἶναι πολὺ ἀστοχος. Τίποτε δὲν
ἐχάθη ἀφοῦ ἔπρεσε εἰς τὰς ἀνθρωπίνους καρδίας
καὶ ἔφερεν καρπὸν «ὁ μὲν ἑκατόν, ὁ δ' ἐξήκοντα, ὁ
δὲ τριάκοντα» καθὼς αὐτὸς ὁ Κύριος εἶπεν.

(1) Ἔστιν δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς,
ἅτινα ἐὰν γράφηται καθέν, οὐδ' αὐτὸν οἶμαι τὸν κό-
σμον χωρήσειν τὰ γραφόμενα βιβλία (Ἰωάννου 21, 25).

Ἡ ΑΙΩΝΙΑ ΑΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν μίαν ἔνστασιν. Μήπως αἱ παραβολαὶ εἶχον μόνον ἐπικαιρικὴν σημασίαν καὶ ἐλέχθησαν διὰ νὰ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς; Μήπως διὰ τὸν σημερινὸν μορφωμένον μὲ πλούσιον κόσμον παραστάσεων ἀνθρώπων εἶναι ἀνεπαρκεῖς; ὁμοιάζον δὴλ. μὲ παλαιὰ δπλα, παλαιὰ ἐργαλεῖα τὰ ὁποῖα δὲν χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν ἐποχὴν μας καὶ ἔχουν μόνον μουσειακὴν ἀξίαν; Εἰς ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ἀπαντήσωμεν, ὅχι. Τὸ μεγαλεῖον ποῦ κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὴν ἀλληγορίαν καὶ τὸν συμβολισμόν μιᾶς εἰκόνης δὲν ἔχει χάσει τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξίαν του διὰ τὴν ἐποχὴν μας. Ἀντιθέτως οἱ αἰῶνες ἐσφυριλάτησαν τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν παραβολῶν καὶ τὰς ἀνέδειξεν ἀριστουργήματα λόγου, καθὼς δὲ σιδηρουργὸς σφυριλατεῖ τὸν σίδηρον καὶ τὸν κάνει σκληρότερον. Ἄλλωστε αἱ παραβολαὶ δὲν πρέπει νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰ καλλιτεχνήματα τοῦ λόγου ποῦ ἔχουν περιόδους ἀμυῆς καὶ πτώσεως ἀναλόγως μὲ τὰς αἰσθητικὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐποχῶν, καὶ τοῦτο ὅχι διότι δὲν εἶναι συγχρόνως ἐξαιρετικὰ δημιουργήματα γραπτῶν λόγων, ἀλλὰ διότι ὁ σκοπὸς τῶν εἶναι νὰ διδάξουν τὰς ὑψηλὰς ἀληθείας τῆς ἀληθινῆς θρησκείας τοῦ κόσμου. Εἰς τὸ λογοτέχνημα ἐκεῖνο ποῦ ἐνδιαφέρει εἶναι μόνον ἡ σχεδὸν μόνον, ἡ μορφή. Ἡ ἀλήθεια τῶν ἀφηγομένων εἶναι δευτερευούσης σημασίας. Ὑπάρχει μιὰ σιωπηρὰ συμφωνία μεταξὺ συγγραφῆς καὶ ἀναγνώστου, ὁ πρῶτος νὰ ἀφηγηθῇ πιθανοφανῆ πράγματα μὲ τρόπον ὥραϊον γραμμένα, χωρὶς ὁ δεῦτερος νὰ προβάλλῃ τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶναι καὶ ἀληθινά. Νὰ ὀρεσθῇ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ποῦ παρέχει τὸ αἰσθητικῶς ὥραϊο καὶ ὅχι τὸ ἀληθινόν.

Διὰ τὰς παραβολὰς ὅμως τὰ πράγματα εἶναι ἀντιστρόφως ἀνάλογα. Ἐδῶ θὰ χρειασθῇ μέσα εἰς τὴν ἀφήγησιν μιᾶς παραβολῆς, νὰ κλεισώμεν τὴν ἰδέαν ἐκείνην ποῦ εἶναι ἱκανὴ νὰ σώσῃ ἕναν ἀνθρώπο ψυχικῶς. Τὸ πᾶσον ἀπέχει λοιπὸν ἡ ἀποστολὴ τῶν παραβολῶν ἀπὸ τὰ ἄλλα εἶδη τῆς κοσμικῆς σοφίας εἶναι δύσκολον νὰ τὸ κλεισώμεν εἰς ὀλίγας λέξεις.

Ἀνωτέρω ὀνομάσαμεν τὰς παραβολὰς ψηφιδωτά. Γνωρίζετε τί ἔχει λεχθῇ διὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς τέχνης; Ὅτι εἶναι ζωγραφικὴ διὰ τὴν αἰωνιότητα. Τὸ αὐτὸ μᾶς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν καὶ διὰ τὰς παραβολὰς. Ὅτι εἶναι γραπτὸς λόγος διὰ τὴν αἰωνιότητα.

Νὰ λοιπὸν ποῦ ἡ ἀξία τῶν ὅχι μόνον δὲν εἶναι μουσειακὴ, ὅχι μόνον ἔχει ἀπόλυτον κύρος καὶ ἰσχὺν διὰ τὸ σήμερον, ἀλλὰ ἡ προβολὴ τοὺς φθάνει πολὺ πέρα, εἰς τὸ μέλλον τοῦ κόσμου. Καὶ θὰ ἔλθῃ βεβαίως κάποια ἡμέρα ποῦ αἱ παραβολαὶ θὰ παύσονται νὰ ὑπάρχουν. Θὰ εἶναι τότε διὰ τὸ σύμπαν θὰ τὸ ἔχει ἐπικάλυψη ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος τόσον καλὰ ἡτοίμασε τοὺς ἀνθρώπους ὁμῶν εἰς αὐτοὺς; μὲ αὐτὸ τὸ ἀπλὸ εἶδος τοῦ λόγου τὰς παραβολὰς.

Ἡ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΠΑΙΖΟΝΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Σήμερον δὲν θ' ἀναφέρωμεν μίαν ἀπὸ τὰς πο-

λὺ γνωστὰς καὶ μεγάλας παραβολὰς τῶν ὁποίων ὁ βαθὺς συμβολισμὸς ἀπαιτεῖ μεγάλην ἀνάλυσιν. Ἡ παραβολὴ τῶν παιζόντων παιδῶν μᾶς ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελιστὰς Ματθαῖον καὶ Λουκᾶ, ἀντιγραφόμεν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τὸν πρῶτον.

Λέγει λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς: «*Τίτι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεὰν ταύτην; ὅμοια ἐστὶν παιδίῳ καθήμενῳ ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἃ προσφωνοῦντα τοῖς ἐτέροις λέγουσιν. Ἠύλῃσαμεν ὑμῖν καὶ οὐκ ὥρχησασθε, ἐθρηνήσαμεν καὶ οὐκ ἐκόψασθε. Ἦλθεν γὰρ Ἰωάννης μῆτε ἐσθίειν μῆτε πίνων, καὶ λέγουσιν, δαιμόνιον ἔχει. Ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίειν καὶ πίνων, καὶ λέγουσιν. Ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτῆς*». Ματθ. ΙΑ, 16—20.

Εἰς τὴν βάσιν τῆς παραβολῆς εὐρίσκεται μία πρωτότυπος εἰκόνα εἰλημένη ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινωνίας. Ὡς φαντασθώμεν κάποια ὁμάδα Ἰσραηλιτοπαίδων ἥτις εἰς τὰς παιδιὰς τῆς ἀπομιμεῖται τὰς ἐκδηλώσεις τῶν ὀρίμων ἀνθρώπων. Συμφωνοῦν λοιπὸν μεταξὺ τῶν οἱ παῖδες ὅτι οἱ μισοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ παίξουν δῆθεν ὄργανα καὶ οἱ ἄλλοι θὰ χορεύουν καθὼς ἐγένετο εἰς τὰς δημοσίας ἐκδηλώσεις καὶ εἰς τὰς πανηγύρεις τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἐνῶ ὅμως τὰ πρῶτα ἀρχίζουν νὰ μιμοῦνται τοὺς ὀργανοπαίκτας τὰ ἄλλα παρὰ τὴν ἀρχικὴν συμφωνίαν δὲν χορεύουν. Τὰ παιδιὰ λοιπὸν ποῦ ἐξηπατήθησαν παραπονοῦνται εἰς τοὺς συντρόφους τῶν καὶ τοὺς λέγουν. «*Ἠύλῃσαμεν ὑμῖν καὶ οὐκ ὥρχησασθε*» οἷς ἐπαίξαμεν αὐτὸν καὶ σεῖς δὲν ἐχορεύσατε.

Διὰ νὰ μὴ διαλύσουν ὅμως τὸ παιχνίδι τῶν, τὸ συνεχίζουν μὲ ἄλλην μορφήν. Συμφωνοῦν νὰ ἀναπαρστήσουν τὰς πενθίμους ἐκδηλώσεις τῶν μεγάλων καὶ ἡ μία ὁμᾶς νὰ θρηνηθῇ ἄλλη νὰ κτυπᾷ τὰ στήθη τῆς, καὶ νὰ ἐκβάλῃ γοεράς κραυγὰς. Τὰ δύστροπα ὅμως παιδιὰ ποῦ ἐξηπάτησαν τὴν πρώτην φορὰν τοὺς συντρόφους τῶν πράττουν καὶ αὐτὴν τὸ ἴδιο. Καὶ ἔτσι τὸ παράπονον τῶν πρώτων ἐπαναλαμβάνεται. «*ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν καὶ οὐκ ἐκόψασθε*» οἷς εἴπαμεν θρηνητικὸν ἄσμα καὶ δὲν ἐκτυπήσατε τὰ στήθη σας.

Ὁ Κύριος λοιπὸν λέγει ὅτι ἡ ἀναλογία ποῦ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ὁμάδων τῶν παιδιῶν, ἀντικατοπτρίζει καὶ τὰς σχέσεις τῶν Ἰουδαίων μὲ τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰησοῦν.

Οἱ ἀπεσταλμένοι αὐτοὶ τοῦ Θεοῦ ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ μεταστραφοῦν καὶ νὰ μετανοήσουν. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν προσανατολισμένοι πάντοτε πρὸς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν, προσεπάθησαν νὰ δικαιολογηθοῦν καὶ νὰ ἀποδόσουν τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ. Κατηγοροῦν λοιπὸν τὸν Ἰωάννην ὅτι εἶναι ἁσκητικὸς καὶ αὐστηρὸς εἰς τοὺς τρόπους τῆς ζωῆς καὶ συνεπῶς δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. «*Ἦλθεν γὰρ Ἰωάννης μῆτε ἐσθίειν μῆτε πίνων καὶ λέγουσι, δαιμόνιον ἔχει*».

Ἐἶχον ὅμως πρὸχειρον τὴν κατηγορίαν καὶ διὰ τὸν Ἰησοῦν. Δὲν τοὺς ἤρρεσεν ἡ φροντίς του διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τοὺς τελῶνας. Αὐτοὶ ἤθελον

νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας διὰ τὴν δικαίωσιν αὐτοῦς, νὰ συναναστρέφεται μόνον ἐκείνους καὶ νὰ ἱκανοποιῇ τὴν ματαιοδοξίαν των. «ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐσθίων καὶ πίνων καὶ λέγουσι. Ἴδου ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν».

Ἔτσι ὁμοιάζουν μὲ τοὺς δυστρόπους ἐκείνους παῖδας οἰτινες καὶ εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὴν ἄλλην φαίνονται ἀσυνεπεῖς καὶ κακοί.

Ἡ τελευταία φράσις «καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς» εἶναι φαίνεται τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου προσθήκη καὶ ὄχι τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ δὲ ἐρμηνεία τῆς εἶναι ὅτι παρὰ ταῦτα ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐδικαιώθη καὶ ἐπαβλήθη ὄχι ἀπὸ τοὺς δυστρόπους Ἰουδαίους ἀλλὰ ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς βασιλείας αὐτῆς, τὰ ὅποια εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑπήκουσαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἰησοῦ.

Μεγάλαι μορφαὶ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΝΤΙΑΕΦ

«Ὁ χριστιανὸς φιλόσοφος

Ἡ συμπλήρωσις θετίας ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Νικολάου Μπερντιάεφ ἐπαναφέρει εἰς τὸ διεθνὲς πνευματικὸ κοινὸ τὴν μεγάλην μορφήν τοῦ φιλοσόφου, ποὺ διαποτισμένος ἀπὸ τὸ βαθὺ πνεῦμα τῆς ἀνατολικῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκνιάρχησε πολλὰς δεκαετίας εἰς τὴν πνευματικὴν κίνιστρον τῆς Εὐρώπης. Ρώσος τὴν καταγωγὴν ἐξεπατρίσθη τὸ 1924, διαφωνήσας ριζικῶς μὲ τὸ νέον καθεστῶς ποὺ ἐπαβλήθη εἰς τὴν χώραν του καὶ ἔκτοτε ἔζησε εἰς τὴν Εὐρώπῃν ὅπου καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ Μπερντιάεφ ὑπῆρξε πολὺ μεγάλος στοχαστὴς καὶ φιλόσοφος. Καὶ ἡ μεγαλωσύνη του αὐτὴ δὲν ἀνεγνωρίσθη μόνον ἀπὸ τοὺς ὁρθοδόξους, διότι ὑπῆρξε τέκνον τῆς Ἐκκλησίας των, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς μεγάλους διανοητὰς τοῦ αἰῶνος μας. Τὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν φιλόσοφον εἶναι : τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, τῆς ἠθικῆς εὐθύνης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἐσχατολογικὸν πρόβλημα τῆς ἱστορίας. Ὁ Μπερντιάεφ ὑπῆρξε βαθὺς μελετητὴς καὶ γνώστης ὅλης τῆς χριστιανικῆς ὁρθοδόξου φιλολογίας. Οἱ πνευματικοὶ του ὀδηγοὶ εἶναι οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ αὐτοὺς ἠντλήσας τὸ γονιμώτατον περιεχόμενον τῆς φιλοσοφίας του. Τὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντός του εἶναι τὸ βασίλειον τοῦ πνεύματος, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἀπορρέει ἡ κατάφασις τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προσωπικότητος.

Ἡ φιλοσοφία αὐτῆ, κατὰ τὸν Μπερντιάεφ, ἔχει τὴν ρίζαν τῆς εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖ ἐξάγεται ἡ ἀξία τοῦ προσώπου ἡ ὁποία πρέπει νὰ διαστέλλεται ἀπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ ατόμου. Τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας συνδέεται μὲ τὰ ὕψιστα ζητήματα τῆς υπάρξεως τοῦ Θεοῦ, τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς υπάρξεως τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ μέζων ἐλευθερία εἶναι ἡ ἐν τῷ Θεῷ ἐλευθερία, ἥτις εἶναι ἡ ὑπεράττη ἀλήθεια. «Γνώσσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς». Οἱ λόγοι αὗτοι τοῦ Κυρίου αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἔχουν. Ὁ χώρος ποὺ κατοικεῖ ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ πνεῦ-

μα. Ἡ πλήρης καὶ ὁλοσχερῆς πνευματικὴ ἐλευθερία εἶναι δυνατὴ μόνον διὰ τῆς συμμετοχῆς τοῦ πνεύματός μας εἰς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς Αὐτόν. Ὁ ἐνσαρκωθείς Θεὸς ἐξασφαλίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν τελειωτικὴν ἐλευθερίαν. Ἡ θεία χάρις ἐνεργεῖ τὴν σιγὴν, ποὺ ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ λυτρωθῇ καὶ νὰ πηδήσῃ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ πνεύματος. Ὁ ἄνθρωπος θὰ λυτρωθῇ ὁλοσχερῶς ὅταν ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὸ «*Δοκίμιον τῆς μεταφυσικῆς ἐσχατολογίας*» τὸ ὅποιον εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον του σύγγραμμα καὶ τρόπον τινὰ ἡ πνευματικὴ του διαθήκη, παρατηρεῖται μία βαθυτάτη ἀνάλυσις τοῦ ἐσχατολογικοῦ ζητήματος. Μέσα εἰς αὐτὸ διακρίνεται ἡ διάπυρος πίστις του πρὸς τὰ δύο τελευταῖα ἄρθρα τοῦ συμβόλου τῆς Πίστεως «Προσοκῶ ἀνάστασεν νεκρῶν καὶ ζῶν τοῦ μέλλοντος». Ἐκεῖ εὐρίσκομεν καὶ ἓνα πλῆρεςδιάγραμμα τῆς φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία μόνον ἐν τῷ χριστιανισμῷ ὁλοκληροῦται. Ἡ πρώτη ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ, λέγει, ἐγένετο εἰς τὴν δημιουργίαν ἡ δευτέρα εἰς τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἤδη βαίνομεν εἰς τὴν τρίτην ποὺ θὰ εἶναι ἡ πλήρης ἀποκάλυψις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν συντελείαν τοῦ αἰῶνος.

Ὁ Νικόλαος Μπερντιάεφ ἀνήκει εἰς τὴν χορὴν τῶν ἡρώων τοῦ πνεύματος.

Καὶ μολονότι εἰς ἓν σημεῖον τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας του ὁλισθαίνει εἰς μίαν κακοδοξίαν—δὲν παραδέχεται τὴν αἰωνίαν κόλασιν,—κακοδοξίαν τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία κατεδίκασε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ὡριγένους, ἐν τούτοις τὸ ἔργον του κινεῖ τὸν θαυμασμόν καὶ συγκλονίζει μὲ τὴν πίστιν του τὰς καρδίας τῶν πιστῶν καὶ τῶν ἀπίστων.

Μέσα εἰς τὰ ταραγμένα ἔτη, ποὺ διερχόμεθα τὸ ἔργον του εἶναι μία φακοβόλος ἐστία.

Ἡ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Δόξα καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν» Ἀπ. Παῦλος

Ὑπὲρ τὰς ἀντιδικίας καὶ τοὺς ἰδεολογικοὺς ἀγῶνας ἴσταιται πάντοτε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ὁποθενδήποτε καὶ ἂν προέρχεται τοῦτο. Τὴν ἀρχὴν αὐτὴν πρεσβεύοντες μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν καὶ ἡμεῖς, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐπαινέσωμεν τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον τῆς Διοικουσῆς Ἐκκλησίας, τὴν καταδικάζουσαν τὸ γυμνὸν καὶ τὴν ἐν γένει ἀνῆθικον καὶ χυδαῖαν κίνησιν τῆς τελευταίας ἐποχῆς. Ὁρθότατα οἱ συντάκται αὐτῆς παρατηροῦν. «Ἄλλ' ἡ τοιαύτη περιβολὴ τῶν γυναικῶν, τείνουσα πρὸς ἐπίδειξιν γυμνῶν μελῶν τοῦ σώματος αὐτῶν, ἔχει ἀντίθετον αὐτῆς καὶ πολέμιον τὴν περὶ ἐνδυμασίας τῶν χριστιανῶν γυναικῶν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἡ ὁποία θεωρεῖ ὅτι ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ἐνδύεσθαι καὶ ἐμφανίζεσθαι μεταξὺ τῶν

ἀνθρώπων καταφαίνεται καὶ ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τῆς ψυχῆς. Διδάσκει δηλονότι ἡ Ἐκκλησία, ὅτι γυμνότης τις τῆς ψυχῆς, γυμνότης ἀρχῶν κύρους αἰώνιου ἢ περιφρόνησις αὐτῶν ἔχει ὡς συνεπακόλουθον τὴν ἀσύστολον ἐξωτερικὴν περιβολήν...»

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἐγκύκλιος καταδικάζει τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν μαθητριῶν, τὰ πορνικὰ καλλιστεῖα καὶ ποιεῖται ἔκκλησιν πρὸς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν γονέων. Καὶ ὀρθότατα, διότι οἱ γονεῖς εἶναι οἱ κυρίως, ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἠθικὴν ἀγωγὴν τῶν ἐκνῶν τῶν, οἱ γονεῖς ὑπέχουν τὰς κυριωτέρας εὐθύνας. Ἄλλὰ καὶ οἱ γονεῖς εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ δοκιμάζουν πρῶτοι τοὺς καρποὺς τοῦ ἠθικοῦ χαρακτήρος τῶν τέκνων τῶν.

Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι εἶναι ἀξία παντός ἐπαίνου ἡ ἐγκύλιος καὶ τὴν ἐπιδοκιμάζομεν πλήρως. Καὶ ἡμεῖς προηγῆθμεν εἰς τὴν σύνταξιν σχετικῆς ἐγκυκλίου, ὥστε συμφωνοῦμεν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς.

Εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν ἡ ἐγκύκλιος νὰ μὴ μείνῃ εἰς νὰ χαρτιά. ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία νὰ τὴν ἀξιοποιήσῃ, ὥστε τὰ ἦθῃ ἐν τῷ συνόλῳ τοὺς νὰ γίνωσιν αὐστηρότερα. ὡς ἀρμόζουσιν εἰς Ἑλλήνας καὶ Χριστιανούς.

Λυπούμεθα, διότι μερὶς τις τοῦ ἡμερησίου τύπου. ἐν ἧ καὶ «ἡ Ἀκρόπολις» ἀσεβεῖ πρὸς τὸ πνευματικὸν αὐτὸ μέτρον. Καὶ βεβαίως ἀντιδρᾷ ἡ μερὶς αὕτη τοῦ τύπου, διότι ἕνα μέρος τῆς κυκλοφορίας τῶν, τὸ στηρίζουν ἐπὶ τῶν πορνικῶν φωτογραφιῶν, αἵτινες εἰς ἐποχὰς αὐστηρῶν ἡθῶν θὰ ἐκόσμουσαν μόνον τοὺς θαλάμους ἀναμονῆς τῶν χαμαιτυπείων. Ἐν τῇ μανίᾳ τῶν δὲ παραποιοῦν καὶ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Οὕτω γράφει ἡ «Ἀκρόπολις» προσχολιάζουσα τὴν ἐγκύκλιον, ὅτι αἱ σημεριναὶ μητέρες εἶναι «ἀπείρως ὑγιέστεραι καὶ εὐρωστότεραι ἀπὸ τὴν γενεάν τοῦ 1900». Ἀγνοεῖ ὅμως ὁ ἀρθρογράφος, ὅτι αἱ σημεριναὶ μητέρες μετὰ τὸ πρῶτον ἰέκνον ἀχρηστεύονται τελείως ἐνῶ ἐκεῖναι καὶ εὐτεκνοὶ καὶ πολύτεκνοὶ ἦσαν καὶ ροδαλαὶ μέχρι βαθυτάτου γήρατος διετηροῦντο.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτοῦ ἦσαν μητέρες ἡρώων, τιτανομάχων! Ἐνῶ σήμερα, νευρωτικαὶ, ἀσθενεῖς, ἀνίκανοι, μητέρες ἐγκληματιῶν καὶ χυδαίων! ποὺ λοιπὸν ἢ βελτίωσις;

Ἡ γυμνότης τῶν γυναικῶν ἀποδεικνύει τὸν ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν ἐκπαισμὸν τῆς σημερινῆς γυναικός.

*Ἐπιστολαὶ: Εἰς Πανοσ. Ἀρχιεπὶν Καλλιόπιον
Γιαννακούλοπουλον, Ἐμβάσματα συνδρομῶν,
ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ.
Ἀρχιμ. κ. Μερκούριον Καλοσκάμην δδὸς
Νίκης 33 — Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν.*

Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν
οἱ ἀνατροπεῖς

ΣΥΝΟΔΟΝ ΟΧΙ ΛΟΓΟΥΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ Η ΑΝΑΓΚΗ

*Οἱ λόγοι ποὺ μένουν μόνον λόγοι
δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ ψεῦδη*

Ὅτι τὰ πράγματα δὲν βαίνουν καλῶς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ὑπάρχει Ἑλλήν Ὀρθόδοξος ποὺ νὰ τὸ ἀγνοῇ. Ὅτι γίνεται μία συστηματικὴ καὶ οργανωμένη ὑπονόμευσις, νοθεύει, καὶ κηβδικοποιήσις τῶν θεσμῶν καὶ τῶν ἀξιῶν ποὺ μέχρι σήμερα ἐστήριξαν καὶ ἀνέδειξαν τὸ ἱδρυμα αὐτὸ, εἶναι τόσον γνωστὸν ὥστε αὐτοὶ οἱ ὑπονομευταὶ νὰ μὴ τηροῦν πλέον οὔτε τὰ προσχήματα. Καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἀπὸ Ἑλληνορθόδοξον Θρησκευτικὸν ἱδρυμα ἔγινεν «Τουρκικὸν Πολιτικὸν Ἱδρυμα καὶ ὁ Πατριάρχης πιστὸς Τούρκος πολίτης καθὼς ὁ ἴδιος διακηρύσσει. Σὲ λίγο θὰ ἔχει ἐντελῶς ἀφελῆνισθῇ, ἀφοῦ τὰ κρούσματα, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Τσακοπούλου ποὺ ἠκύρωσε τέσσαρα ψηφοδέλτια μᾶς ἐκλογικῆς συνελεύσεως ὁμογενῶν ἐπειδὴ ἦτο γεγραμμένα ἐλληνιστί, πληθαίνουν καὶ ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ὁ Α΄. ξιφουλκεῖ καθημερινῶς ἐναντίον τῶν παραδόσεων καὶ τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι δὲν εἶναι ἀγαθὴ ἡ προαίρεσις τῶν δῆθεν νεωτεριστῶν, ὅταν προσπαθοῦν ἐν ὀνόματι τῆς προόδου νὰ μεταβάλλουν τὸ καθεστὼς τῆς Ἐκκλησίας. Πίσω ἀπὸ τὸν μονταρνισμόν κρύπτεται ἀδεξιῶς ὁ ἀντίχριστος. Πολλὰ ἄλλωστε εἶναι τὰ φημολογούμενα εἰς βάρος τοῦ Πατριαρχοῦ περὶ τῶν σχέσεών του μὲ ἀντιεκκλησιαστικὰς ὁργανώσεις κλπ.

Χωρὶς νὰ λυπούμεθα ὀλιγώτερο διὰ τὸ κατάντημα ἀνθρώπων ποὺ ἐνῶ εἶναι Ἕλληνες δὲν αἰσχύνονται νὰ ἀρνοῦνται τὴν καταγωγὴν τῶν, τὴν καταγωγὴν ποὺ δι' ἡμᾶς ἀποτελεῖ τὴν ὑψηλότεραν τιμὴν ἐν τῷ κόσμῳ, μένομεν ἐννοεῖ ὅταν ἡ ἀρνήσις αὕτη προεκτείνεται καὶ εἰς τὴν Θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν γεννηθῇς βουδδιστῆς εἰς τὸ ἔδαφος τῶν Ἰνδίων ἢ μωαμεθανὸς εἰς τὴν Μέκκαν εἶναι μοιραῖον νὰ μὴ ἔχεις ἰδέαν περὶ τοῦ μεγαλείου ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ μεγαλειώδες σύμπλεγμα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ νὰ γεννηθῇς ὅμως Ἕλλην καὶ ἡ Θεία Πρόνοια νὰ σὲ τάξῃ φρονιτῶρον καὶ θεματοφύλακα τῶν δύο κορυφῶν ποὺ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ὁ κόσμος, τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ σὺ δὲ τὰς ἀρνηθῇς προσφέρων γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τὸν παχυλὸν ὕλισμόν τοῦ Μωάμεθ, ἢ εἰς τὸν παγανισμόν τοῦ Ὀρθολογισμοῦ, τότε ἡ εὐθύνη σου εἶναι μεγίστη καὶ ἡ πράξις σου ἥκιστα τιμητική.

Καὶ ἂν ἀκόμη ἀναγνωρίσωμεν εἰς τὸν Πατριάρχην τὸ δικαίωμα, ἢ ἂν θέλετε τὴν υποχρέωσιν νὰ εἶναι Τούρκος ὑπῆκοος, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δυνάμεθα νὰ παρίδωμεν τὸν σφαγιασμόν τῆς Πίστεώς μας εἰς τὸν βωμόν τοῦ «Προφήτου».

Ὑπάρχει ἐπὶ τέλους ἐκτὸς τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ ἀρμόδιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον ἐνώπιον τοῦ

ὁποίου λογοδοτοῦν οἱ πάντες: ἀπὸ προφήτην ἕως ἱερέα καὶ ἀπὸ πατριάρχην ἕως νεωκόρον.

Καὶ τὸ ὄργανον αὐτὸ εἶναι ἡ σύνοδος.

Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ πάντες διαπιστώνουν τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ἀντανάκλαστικῶς μεταδίδει τὴν κακοηθεστάτην νόσον καὶ εἰς ἄλλα μέλη, καὶ φρικιοῦν μὲ τὰ ἐλαίσχυντα πραξικοπήματα εἰς βάρος τῆς ὀρθοδοξίας, πῶς σταματοῦν εἰς τὴν ἄρνησιν μόνον, ἀρκοῦνται δηλ. εἰς τὴν διάπιστῶσιν τῶν ζημιῶν, καὶ δὲν προχωροῦν εἰς τὴν θέσιν, ποῦ ἐν προκειμένῳ σημαίνει λήψιν δραστηκῶν μέτρων διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ; Πρέπει δηλ. νὰ φθάσωμεν εἰς τοῦ «κακοῦ τὴν σκάλα» καὶ νὰ ἴδωμεν μίαν πρῶτην εἰς τὸ πάγκαλον οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδοξίας νέους κυρίαρχους, διὰ νὰ ξυπνήσωμεν;

Ἡ βοή τῆς ὑτέλλης ποῦ ἀκούεται πρέπει νὰ ἀφυπνήσῃ τὴν ὀρθοδοξίαν σύμπασαν, νὰ ἐγερθῇ μέσα μας τὸ πνεῦμα τοῦ Μ. Ἀθανασίου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Φωτίου, καὶ νὰ στρέψωμεν τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἀστέρη τοῦ γνησίου ὁρθοδόξου χριστιανικοῦ πνεύματος. Ὁ σημερινὸς προσανατολισμὸς ὁδηγεῖ πρὸς τὴν καταστροφὴν.

ΧΡΥΣΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἡ ἀληθινὴ γνώσις εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐξασφαλίζεται μόνον μὲ τὴν πραότητα, τὴν ταπεινῶσιν καὶ τὴν ἀγάπην.

Ὁ ταπεινὸφρων λέγει πάντα τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ὁποιος τὴν ἀποκρούει ὁμοιάζει μὲ τὸν δοῦλο ἐκεῖνο ποδ ἐράπησε τὸν Κύριο.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ χαίρῃ ὅχι ὅταν εὐεργετῇ τὸν πλησίον του, ἀλλὰ ὅταν ὑπομένῃ τοὺς κατατρεγμοὺς ποῦ τοῦ κάνουν χωρὶς μνησικακία.

Ἡ ἁμαρτία ὁμοιάζει μὲ πολὺπλοκο δίκτυ, καὶ ἐκεῖνος ποῦ θὰ πιασθῇ ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ποδὸς του, θὰ τυλιχθῇ ὅλοκληρος.

Ὅπως ἡ ἀνάμνησις τῆς πυρᾶς δὲν θερμαίνει ἔτσι καὶ ἡ πίστις χωρὶς τὴν ἀγάπην δὲν φωτίζει τὴν ψυχὴν.

Ὁ Κύριος εἰς τοὺς πιστεύοντας δὲν παρέχει ἐγκοσμία γνώσιν, ἀλλὰ τὴν σοφίαν τῆς χάριτος.

Ὁ φόβος τοῦ θεοῦ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν τρόπον. Ὁ φόβος αὐτοῦ εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀρχὴ σοφίας.

Υπεόθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθῆναι

Μία μεγάλη προφητικὴ μορφή

Ο ΘΕΣΒΙΤΗΣ ΗΛΙΟΥ

Ἀντὶ δασὺς καὶ ζώην περιε-
ζωσμένος περὶ τὴν δαφνὴν αὐτοῦ
(δ' Βασ. α' 8)

Μία ἀπὸ τὰς ἡρωϊκώτερας μορφὰς ποῦ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀνέδειξε εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ διὰ νὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸν δρόμον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, εἶναι ἡ μορφή τοῦ προφήτου Ἡλίου. Ἀμείλικτος καὶ ἀκράματος διώκτης τῶν ἐχθρῶν τῆς πατριώας θρησκείας τοῦ Γιαχβέ, μεγαλόστομος καὶ ἡρωϊκὸς εἰς τοὺς ἀγῶνας του πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς ἀρχοντας καὶ βασιλεῖς, κατ'ὁρῶσε μόνος ἐναντίον τοῦ εἰδωλολατρικοῦ ρεύματος τῆς ἐποχῆς νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν πλημμυρίδα τῆς εἰδωλολατρείας καὶ νὰ ἐμβάλῃ τὸν φῶρον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Οἱ χρόνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐνεφανίσθη ὁ προφήτης εἶναι πολὺ κρίσιμοι διὰ τὸ διηρημένον βασίλειον τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ μὲ πρωτεύουσαν τὴν Σαμάρειαν εἶχε κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἐτῶν 874—854 π.Χ. βασιλεῖα τὸν ἀσεβέστατον Ἀχαάβ τοῦ ὁποῦ ἡ ἀσέβεια ἐγένετο ἔτι ἐπικίνδυνος διὰ τὴν Θρησκείαν τοῦ Γιαχβέ ὅτε προσετέθη μὲ ἐκείνην τῆς εἰδωλολατρείας συζύγου τοῦ Ἰεζάβελ.

Κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν περίοδον ἐνεφανίσθη ἀπειλητικὴ καὶ τραχὴ ἡ μορφή τοῦ προφήτου. Ἐλέγχει τὸν Ἀχαάβ καὶ προειδοποιεῖ αὐτὸν ὅτι μεγάλη ἀνομβρία θὰ ἐπέλθῃ, ἐὰν δὲν συνεισθῇ καὶ δὲν παρακαλέσῃ τὸν Κύριον νὰ τὴν ἀποτρέψῃ. Ἡ ἔρηρασία ἐπέρχεται τρομακτικὴ διὰ τὴν χώραν, ἐνῶ οἱ ἀσεβεῖς Ἀχαάβ καὶ Ἰεζάβελ ἀναζητοῦν τὸν Ἡλίου διὰ νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν ὡς ὑπαίτιον τῆς συμφορᾶς. Ὁ προφήτης ἀποσύρεται εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Ἰορδάνου εἰς τὸν χεῖμαρρον Κερεὶθ ὅπου παραμένει τρεφόμενος κατὰ θαυμαστὸν τρόπον ὑπὸ τῶν κοράκων. Ὅτε καὶ ὁ χεῖμαρρος ἐκεῖνος ἐξηράνθη ὁ Ἡλίου καταφεύγει εἰς τὴν πόλιν τῆς Σιδῶνος Σαρεπτὰ ὅπου εὐρίσκει φιλοξενίαν εἰς τὸν οἶκον χήρας τινός. Ὁ προφήτης μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν φιλοξενίαν παρέχει ἀνεξάντλητον τροφὴν εἰς τὴν χήραν καὶ τὰ τέκνα της, ἐπισυμβάντος δὲ καὶ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας, ὁ προφήτης ἀνέστησεν αὐτόν.

Μετὰ παρέλευσιν τριετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ τρομεροῦ λιμοῦ, ὁ Ἡλίου παρουσιάζεται μόνος εἰς τὸν βασιλεῖα. Ὁ τελευταῖος πλήρης ὀργῆς καὶ μένους τὸν κατηγορεῖ ὡς καταστροφέα τοῦ λαοῦ καὶ ὁ προφήτης ἀνταποδίδει τὸν χαρακτηρισμὸν καὶ τὸν ἀποκαλεῖ διαφθορέα.

«Οὐ διαστρέφω, λέγει, ὅτι ἄλλ' ἢ σὺ καὶ οἱ κος τοῦ πατρὸς σου, ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς τὸν Κύριον Θεὸν ὑμῶν καὶ ἐπορεύητε ὀπίσω τῶν Βααλῶν», Προτείνει πάλι εἰς τὸν βασιλεῖα νὰ συγκαλέσῃ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βαὰλ εἰς τὸ Καρμήλιο ν ὄρος καὶ ἐκεῖ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νὰ καταδειχθῇ τίς εἶναι ἀληθινὸς Θεός, ὁ Βαὰλ ἢ ὁ Γιαχβέ. Ἐκεῖ δὲ νὰ τελεσθῇ θυσία καὶ ὑπὸ τοῦ προφήτου καὶ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ εἰς οὗτινος τὴν θυσίαν πέσει

φωτιά ἐξ οὐρανοῦ διὰ τὴν καύσην τὸ σφάγιον ἐκείνου, πού ὁ Θεὸς θὰ εἶναι ἀληθής.

Ἐνῶ δὲ ἐγένοντο αὐτὰ καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Βααλ ἔτυπον τὰ στήθη των καὶ παρεκάλουν ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας, «οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις». Προσευχηθεὶς ἀκολούθως καὶ ὁ Ἡλίας βλέπει ὁ λαὸς ἐκθαμβος νὰ πίπτῃ ἐξ οὐρανοῦ πῦρ καὶ νὰ κατακαλῇ τὰ σφάγια. Ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του τὸ πλῆθος ἐκείνο ἐπιπίπτει κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν ἱερέων καὶ φονεύει ἀπαντας περὶ τὰς 400.

Ἐν τούτοις ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς Μωσαϊκῆς Θρησκείας καὶ τοῦ προφήτου δὲν ἔληξε, καὶ νῦν περιπέτειαι ἀναμένουν αὐτήν.

Πλανᾶται «ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ὁπαῖς τῆς γῆς», ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολήν, εἰς τὸ ὅρος δὲ Χωρὴβ δέχεται ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ ὅστις τὸν ἐνισχύει εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου του, καὶ τοῦ λέγει ὅτι οἱ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀγῶνες του δὲν εἶχον ἀποτύχει ὡς ἐκεῖνος ἐνόμιζεν, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ τὸ προφητικὸν του ἔργον. Πορευόμενος πρὸς τὴν Λαμασκὸν εὐρίσκει τὸν Ἑλισσαῖον εἰς τὸν ἄγρον του, οἷπται δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὴν μηλωτὴν του ἐπιθυμῶν νὰ δηλώσῃ μὲ τοῦτο ὅτι ἦτο διάδοχος του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προφήτου. Ἐρχεται καὶ πάλιν πρὸς τὸν Ἀχαάβ τὸν ὁποῖον ἐλέγχει δριμύτητα διὰ τὸν φόβον Ἰσραηλίου τινὸς καὶ τὸν σφετερισμὸν τοῦ ἀμπελώνος του προλέγει μάλιστα καὶ τὸν θάνατον τῆς Ἰεζάβελ.

Πραγματι ὁ μὲν Ἀχαάβ φονεύεται εἰς μάχην μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ἡ δὲ Ἰεζάβελ ἀποθνήσκει. Ἡ εἰδωλολατρεία ὅμως εὐρίσκει συνεχιστὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του Ἀχαάβ Ὁχοζίου τοῦ ὁποῖου ὅμως ἡ τύχη δὲν ὑπῆρξεν καλλιτέρας, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκει ὡς εἶχεν προείπει ὁ προφήτης.

Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ τοῦ Θεοῦ συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Ἑλισσαίου ἔρχεται εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἰορδάνου καὶ ἐκεῖ πύρινον ἄρμα ἀναλαμβάνει αὐτὸν πρὸς τοὺς οὐρανούς. Ὁ Ἑλισσαῖος λαβὼν τὴν πεσοῦσαν μηλωτὴν τοῦ προφήτου συνεχίζει τὸ ἔργον αὐτοῦ.

Ὁ ἀσκητικὸς, εὐσεβὴς καὶ αὐστηρὸς αὐτὸς προφήτης τῆς Π.Δ. ἡγωνίσθη μὲ ὅλην τὴν δύναμιν πού τοῦ ἔδιδε ἡ πίστις του πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ν' ἀνακαίψῃ τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν Μωσαϊκὴν Θρησκείαν.

Τὰ πολλὰ θαύματα τοῦ ἀνδρός, καθὼς καὶ τὸ μέγα θάρρος τὸ ὁποῖον ἐπέδειξε εἰς τοὺς ἀγῶνας του, συνετέλεσαν ὥστε μεγάλως νὰ τιμηθῇ ὑπὸ τῆς Ἰουδαϊκῆς καὶ χριστιανικῆς παραδόσεως.

Κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος ἐμφανίζεται συνομιλῶν μετὰ τοῦ Κυρίου πλὴν τοῦ Μωϋσέως καὶ ὁ προφήτης Ἡλίου.

Ἀθώωσις ἐργάτου τοῦ Κηρύγματος

Συγκρίνομεν τὸν Ἀρχιμανδρίτην κ. Χριστόφορον Καλύβαν διὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀθώωσιν του ἐνάντιον τοῦ Τριμελοῦς. Ἡ ἀθώωσις του εἶναι καὶ μὴ ἐπιβεβηκυῖς τοῦ ἐξαιρέτου βιβλίου του «Ἐτ σ ι σ π ο υ - δ ἄ ζ ο υ ν ὁ ἴ φ τ ω χ ο ἵ η, ὅπερ συνιστᾶμεν ὡς κοινωνικώτατον ἀνάγνωσμα εἰς ἀπαντας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΣΕΡΡΑΙ Μᾶς γράφουν ἐκ Σερρών, ὅτι ὁ ἐκεῖ Μητροπολίτης Σερρών ἐμύνησε τὸν ἐφημέριον τοῦ Παραρτήματος ἡμῶν Πανος. Ἰερου. Ἰλαρίωνα μετὰ τὴν συνηθισμένην κατηγορίαν τῆς «ἀντιποιήσεως Ἀρχῆς» ἣτις καὶ ἐξεδικάσθη τὴν 7)20 Ἰουλίου καταδικασθέντος τούτου εἰς 35 ἡμερῶν φυλάκισιν. Ὁ ἱερεὺς μᾶς ποιήσας ἔφασιν ἀφέθῃ ἐλεύθερος.

ΚΟΥΔΟΥΛΙΑ—ΔΡΑΜΑΣ—Ὁ φλογερὸς ἀγωνιστὴς καὶ εὐλαβὴς χριστιανὸς ἱεροφ. Γεώργιος Λιάμος μᾶς ἀπέστειλεν φλογερώτατον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ἀγὼν τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἀγὼν τῆς ἀληθείας». Μετὰ τὴν ἀπλὴν ἀλλ' ὁμῇ τῶν χωρικῶν γραφὴ ὑπεραμύνεται διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἁρθροῦ ὑπὲρ τῶν Πατρῶν παραδόσεων ἀποδεικνύων δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων ὅτι ὁ ἀγὼν τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀληθείας. Περαιῶν τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον του τονίζει ὅτι πρέπει «ν' ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν Ἀλήθειαν μέχρι τοῦ θανάτου μετὰ σύνθημα τὸ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ «ἀναστήτωσαν Ἕλληνες».

ΑΝΘΡΑΚΕΣ Ο... ΘΗΣΑΥΡΟΙ!

Ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν Ἱ. Μ. Ἀγ. Μαρτίνης Κορινθίας ΚΟΡΙΝΘΟΣ 2 Ἰουλίου (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Ὁ Ὑποδιοικητὴς Χωροφυλακῆς τῆς περιφερείας Σοφικοῦ εἰς ἐκθεσίᾳ του διὰ τὴν Μονὴν τῶν Παλαιομερολογιτῶν, ἀναφέρει ὅτι αἱ μοναχαὶ αἱ ὁποῖαι εἶναι χαμηλῆς διανοητικότητος διαβιοῦν ὑπὸ ὑγιεινὰς συνθήκας καὶ παραμένουν εἰς αὐτὴν οἰκιοθελωῶς. Ἐκ τῶν 16 μοναζουσῶν δύο πάσχουν ἐξ ἐπιληψίας, αἱ δὲ ἐργασίαι κατανέμονται ἀναλόγως τῶν σωματικῶν δυνατοτήτων των. (Κείμεν. «ΝΕΑ»).

Ἦρκεσε ἡ ἀνωθεν δημοσιευθεῖσα ἀνακοίνωσις τῆς Ὑποδ. Χωρ(κ)ῆς Κορίνθου διὰ τὴν καύσην ὁ σκόπιμος θόρυβος περὶ τῆς ἀνω Ἱ. Μονῆς τοῦ ἀχαλινώτου Ἀθηναϊκοῦ Τύπου! Καὶ ἐνῷ λυσσώδως καὶ κραυγαλέως «ἀπεκάλυπτον» ἀκατανόμαστα «ὄργια» καὶ «μυστήρια» τέλος διὰ τοῦ ἀνωτέρω καταπέλτου τῆς Χωρ(κ)ῆς ὅλος αὐτὸς ὁ ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' αὐτῶν «θησαυρὸς» εὐρέθη ἀνθραξ!...

Ο ΑΓΙΟΣ ΧΙΟΥ, ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΤΑΚΙΑ

(Ἐκ τῆς Ἐφημ. «Χιακὸς Λαὸς» τῆς 15-6-55)

Ἐνα πλῆθος ἱερέων, δηλαδὴ ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῆς Χίου, εἶχον κατέλθει εἰς τὴν πόλιν καὶ συνήλθον προσκλήσει τοῦ Ἀρχιερέως, εἰς ἕνα συνέδριον, διαρκέσαν ἐπὶ τριήμερον.

Μετὰ τὴν τελετὴν αὐτὴν, ὁ Ἀρχιερεὺς παρέδωκε εἰς ἕνα ἕκαστον ἱερέα ἕνα μεγάλο ἀριθμὸν ἀρτιδίων ἵνα δι' αὐτῶν ἐνεργηθῇ ἔρανος εἰς ἀπασαν τὴν Χίον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος. Κατὰ τὰς αὐτὰς πηγὰς, τὸ σύνολον τῶν ἀρτιδίων αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς χιλιάδας.

Πάντως, θὰ φροντίσωμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν καὶ κατόπιν θὰ ἐπανέλθωμεν μετὰ τὸ νόμιμον τοῦ ἔργου τούτου, τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς διαθέσεως τοῦ μεγάλου προϊόντος του

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τὰ στελέχη τῆς Ἐκκλησίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΩΝ ΜΑΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν Ὁμιλος Κατηχητριῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν κυριῶν Μαρίας Βερετοπούλου, Μαρίας Χατζηνικολάου, Βασ. Πυργίλα, Χρυσ. Ἀφεντούλη, Σούτσου, Ἀθ. Γυφτοπούλου καὶ δίδος Β. Κόντου ἐξέδραμε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Ἄξιον ἔστιν» κάτω Βαρυμπόμπη. Ἐκεῖ παρηκολούθησαν κατανυκτικὴν λειτουργίαν μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας, ὁ Πανιερώτατος ἡμῶν Ἅγιος Πρόεδρος τὰς ὑβλύγῃσι. Ἀφ' ἐσπέρας εὐρίσκετο εἰς τὸ μοναστήριον ἡ δραστηρία κ. Μαρία Παπαμακαρίου, ὑποδεχθεῖσα καὶ φιλοξενήσασα τὰς κατηχητρίδας.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἱερᾶς Λειτουργίας κατεσκήνωσαν εἰς τὸ παρακείμενον δίσκος, ὅπου διήλθον ὅλην τὴν ἡμέραν ὑμνοῦσαι τὸν Θεὸν καὶ ἀνταλλάσσουσαι ὠφελίμους σκέψεις.

Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ὑπῆρξε ἐπιτυχὴς καὶ μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπαινέσωμεν καὶ αὐτὴς τὸν ἱερὸν ζῆλον τῶν εὐσεβῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς κινήσεώς μας. Δυνάμεθα ἀνεπιφυλάκτως νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἡ σιωπηρὰ ἐργασία τῶν ἐπιφύκει μὲν μώτερά καὶ λαμπρότερα ἀποτελέσματα εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα· αἱ δὲ ἀφανεῖς ἐργασίαι τῆς Ἐκκλησίας μας αἱ κατηγήτοισι, ἐργαζόμεναι μὲ ἀυταπάνησιν καὶ ταπεινοφροσύνην ἐπαναλαμβάνουν τὸ τόσον πολὺ τιμὸν ἔργον τῶν Διακονιστῶν τῆς πρώτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἐνδιαφέρον :

Διαβάζομεν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας», ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος «ἀπέστειλεν ἔγγραφο» πρὸς τὸ ἀρμόδιον ὑπουργεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖ ὅπως προκειμένου περὶ Παλαιοημερολογιστῶν ἐφαρμόζονται αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας». Περίεργος ἡ νοσηροπία! Μόνον προκειμένου «περὶ Παλαιοημερολογιστῶν» νὰ ἐφαρμόζονται αἱ ἀποφάσεις. Εἰς οἷανδήποτε ἄλλην περίπτωσιν ἰσχύει : «ἐμπᾶτε σκύλοι ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε καὶ μὴ δώστε» Ἀξιόπαινος ἡ «Ἐκκλησία» διὰ τὴν Χριστιανικὴν ἀντίληψιν τῆς περὶ Δικαίου !! ὁποῖο ὅμως αἱ ἀνακρίσεις ἀπέδειξαν, ὅτι τὸ Μοναστηράκι τῆς Κορίνθου (ἀφορμὴ τοῦ ἐνδιαφέροντος) ἐλείπειται κανονικώτατα !!

Ἀπρεπὲς θέαμα

Κάτοικος Ἀθηνῶν μᾶς γράφει, ὅτι διερχόμενος τὰς βραδυνὰς ὥρας, περὶ τὴν Θῆν βραδυρὴν, ὥρισμένης ὁδοῦ τῆς Πρωτευούσης ἐφύλαξε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν σωματεμπορίαν. Τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι μόνον στίγμα τῆς πρωτευούσης ἐνὸς Χριστιανικοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ παρὶς θανάτου διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν καὶ καταστροφὴ τῆς γυναικείας ἀξιοπρεπείας.

Δὲν ὑπάρχουν ἀρμόδιοι διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ;

«Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἀπεκτένησεν συνάντησιν ἀδελφὸν περιοδικόν. Μάλιστα! εἰς τὴν Σινελλαν ὁ προσχωρήσας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν Ἐπίσκοπος Κατὰ νῆς Κλήμης ἐκδίδει τὴν «Ἀλ Βάσκε Ὁρτοδόσσα» = «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἀκούεται λοιπὸν ἡ «Φωνὴ» εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ κέντρον τοῦ παπισμοῦ ἐν Ῥώμῃ νὰ ἐπιτύχῃ θανατώσας ἀποτελέσματα. Καὶ τὸ ἐλπίζομεν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Υμεῖς ἔσσε τὸ ἄλλας τῆς γῆς»

Ὁ Κύριος

Πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ παρομοίωσις τοῦ Κυρίου μας. Ἐλάχιστον εἰς ποσότητα τὸ στοιχεῖον αὐτὸ δύναται νὰ καταστήσῃ νόστιμον πολυπλασιασὶν ποσότητα φαγητοῦ δύναται νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν σψήν καὶ ἀποσύνθεσιν. Ἀπολύτως ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον τὸ στοιχεῖον αὐτό. Ἡ δὲ ἀξία τοῦ δὲν μετράται εἰς ποσότητα, ἀλλ' εἰς ποιότητα.

Τὴν αὐτὴν ἀποστολὴν ἐπιζητεῖ καὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ ὁ Κυρίου. Νὰ εἶναι ὠφέλιμοι, νὰ ἀπομακρύνουν διὰ τῆς ἀγιότητός των τὴν ἡθικὴν ἀποσύνθεσιν. Ἐλάχιστοι πάντοτε εἰς ἀριθμὸν οἱ γνήσιοι μαθηταὶ τοῦ Κυρίου τεράστια ὄμως εἰς ἀξίαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσεώς των. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία.

Εἶναι δυνατόν ἕνας χριστιανὸς διὰ τῆς ζωῆς τοῦ νὰ μεταβάλῃ συνήθειαν, ἐπιβληθεὶς διὰ τοῦ χρόνου.

Καὶ σύ φίλε ἀναγνώστα ἐρώτησε μὲ εἰλικρινεῖαν τὸν ἑαυτὸν σου : Εἴσαι πάντοτε καὶ παντοῦ ὠφέλιμος, ἀπαραίτητος ;

Τὸ παράδειγμά σου, ἡ συμπεριφορὰ σου χιτίζει ἢ γκρεμίζει ; Εἴσαι τὸ «ἄλλας τῆς γῆς» ἢ ἔχεις μωρανθῇ, ὥστε νὰ σοῦ ἀξίζη περιφρόνησις καὶ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων ; Πρόσεξε.

Αἱ ἐορταὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων

Συνεπληρώθησαν δι' ἐορτῶν σεμνῶν καὶ ὡραίων ἡ λειτουργία τῶν κατηχητικῶν μας Σχολείων. Ἀγίων Ἀποστόλων, Τριῶν Παθόντων, Εὐαγγελιστρίας καὶ Κοιμήσεως Παιραίδος. Εἰς ὅλας τὰς κατηχητρίδας ἐφφράζομεν τὰ συγχαρητήρια μας, διὰ τὸν ζῆλον καὶ ἐργασιοσύνην των. Εὐχόμεθα νὰ εἶναι ὄντως ὥστε καὶ τὸ ἐρχόμενον νὰ ἐπιμεληθῶσιν μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς τοῦ ὡραίου ἔργου των.

Περὶ τὸ ταξιίδιον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας

Καθ' ἃ πληροθυροῦμεθα ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐπισκέπτεται τὴν Μόσχαν, ἐπιδιώκων τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπων. Τὸ γεγονός αὐτὸ παρουσιάζει δύο πλεονεξίας σημαντικὰς. Ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν λυπηρὰν διέρεσιν, ποὺ μαστίζει τὴν ἐνδοξὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, πρᾶγμα ἀποδεικνύον τὴν ἑλλειψιν εἰλικρινούς καὶ κατὰ Χριστὸν πίστεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν δυνατότητα συνεργασίας μεταξὺ ὧν τῶν ἐκ μέρους Ἐκκλησιῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀνατολικοῦ κλήματος. Ὅποια δυνάμεις δημιουργικὴ καὶ ἐκτενὴς θὰ προέκινε ἐκ τῆς θεμελιώσεως μιᾶς συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ; Ἡ Ὁρθοδοξία θὰ εἶχε τὸ προβάδισμα μεταξὺ τῶν διαφόρων δογμάτων καὶ περὶ πάντος θὰ ἐλάοντο ἐπὶ λαχὰ ζητήματα ὑψηλῆς σπουδαιότητος (ὅπως ἡ παντοποιοῦσις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος καὶ ἄλλων) ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἑξέτης τῶν Ὁρθοδόξων.